Ágh István

Testamentum

Józan elmével és szabad akarattal
rendelkezem vagyonomat illetően,
nagy teher, bár közönséges feladatnak
tűnik, hogy ki miből mennyit örökölhet,
míg az eljárásig itt kell hagynom mindent,
ügyirat képvisel majd a tárgyaláson,
amit versbe írni talán nem is illett,
pedig halálomról nem szólhatok máshogy.

Hat kataszter szántóm egyenlő arányban
két lányomra hagyom, ha már visszakaptam,
joggal bár, de mégsem lehetek gazdája,
mint az elődeim, akik belehaltak,
magukkal táplálták sovány parcellájuk,
megörököltem a csontjukat a földdel,
egyetlen sírban gyűlt egész rokonságom,
s nem kapok helyet a megtelt temetőben.

Bár szülőfalumat régesrég elhagytam,
nem lettem idegen pesti ember mégsem,
hogy jussomat zsebpénz gyanánt pazaroljam,
utódaim nemzedékét megelőzve,
senkinek sincsen már lelkifurdalása,
ha csupán a saját neve köti hozzá,
telekkönyvi számon idegen határban,
megnézheti, hol van, mielőtt eladná.

Házunkat elhagyva rögtön elvesztettem,
vidéki hátrányból, bérletek során át
gőgös gazdák által, kutyáktól rettegve
érdemeltem ki a Duna-parti látványt,
haszonélvezettel terhelt lakásunkat
a kisebbik lányom örökölje, s tőle,
ahogy jogdíjaim fele részét kapja,
az árának felét adja nővérének.

ÁGH ISTVÁN (1938) író, költő, műfordító. A *Hitel* főmunkatársa. A Nemzet Művésze.

Mást jelent valami a végrendeletben,
vagy ha azt valaki rímes versbe írja,
bizonyos tárgyaim tőlem kinccsé lettek,
így adom Balassi-kardomat falumnak,
unokám viselje apám zsebóráját,
ahogy férfiágon adjuk kézből kézbe,
érdemeim keresztjét és koszorúját
melyik lányunokám tűzné a keblére?

Hosszú évek terhe gyűlt föl a szívemben,
melytől lehetetlen végképp szabadulni,
úgy fölhalmozódott be- és kirekesztve,
mint a lakásban a fölösleges holmi,
maradék gyógyszer és rossz írógép, irka
felszíne alól a sűrű mélybe tűntek
érmeim, az üregekbe dugaszolva,
mint felfedezésre váró ásványkincsek.

Otthonos tárgyaim bennem tükröződnek,
élnek tőlem, míg az otthonom maradnak,
velem vannak, mintha családom lennének,
ez az ágy, ez a szék, ez az íróasztal,
kitekint festménye aljáról barátom,
ismerős hangokat hallok a könyvekből,
de ha megbontják a láthatatlan hálót,
mikor szétöröklik, engem osztanak föl.

Végül, kíméljenek meg a boncolástól,
szörnyű elképzelni, habár másképpen fáj,
mellőzzék az eltüntető apparátust,
a nagy körforgásból kizáró hamvasztást,
magyar és keresztény költőt búcsúztasson,
aki önként, szívből tartja a beszédet,
s aki értem virraszt, csak azért virrasszon,
hogy az első kinti éjszakán ne féljek.

Eddig tart a hunyó képzelet határa,
élőként gondoltam nemlétemet végig,
bátran kémkedtem a biztonsági sávban,
ahol már az Isten országa kezdődik,
vagy csak a sötétség, mint a fény a vaknak,
ami inkább semmi, vagy csak annak érzem,
mint a jelenlétem is fölfoghatatlan
a nagy kerek kékség emlékezetében.

Körjárat a feltámadáshoz

Ahogy megindul a barka bolyhaiban az élet nedve,
úgy váltana át ihletem az évszakhoz illő költészetre,
mozdul, kivirágzik, ami holtnak tetsző sivár volt,
böjti szélben szálltak el a fekete télikabátok,
feloldódott a lelki görcs, mely eddig minden órát megszállt,
kurtítván a hátralevőt, amit az Isten kiosztott rám,
s most álomkék égi derű csiklandoz, emelgeti szárnyam,
akár egy sikló repülőt, bárányfelhős magas kápráztat,
ének nyitná meg torkomat, de csak az emlék néma hangján
zendül egy régi induló, valami lelkes ártatlanság.

Mintha most kezdődne minden, aminek nincs soha vége,
mint az Atyám tükörképe mosolygok a friss falevélre,
ez a kinti boldog zajlás sejtjeimben folytatódik,
a földdé válás gyönyöre buja aktus gyanánt bódít,
csábító vad pézsmaillat, kesernyés gombaszag árad,
betölt a friss tavaszi szél, lélegzetem suhanása,
annyi magasztos érzelem készül verssé alakulni,
de a szavakat nem lelem, nem merem világra hozni,
mert ami szívem öröme, lelkem repeső fényessége,
szégyenletes naivitás, egy öregtől nevetséges.

A posztó öltözet helyett jó a könnyű kiskabát is,
udvari földszinten lakók jönnek a zöldbe ibolyázni,
sápadt nappali holdkorong világít a kezük ügyében,
olajba sütött, hólyagos lángost esznek az erdőszélen,
tele szájjal pislogatnak, fejenként egy-egy aranytálról,
feje szegett Keresztelő Szent Jánosra asszociálok,
és Jézusra, hogy micsoda nagypéntek délután van,
hisz a föld az égi csodát éppen most valóra váltja,
a hihetetlen, hihető, ha még a szikla is virágzik,
patak partján a gólyahír, a sírokon kihajt a nárcisz.

Allelujázik a világ, mert a húsvétvasárnap
megelőzte nagypénteket az ünnepek sorában,
mintha ájtatos körmenet hullámain lépegetnék,
ám, ami most elragadott, jelen idejű múltidézés,
időtlen érzés, mint a föld fűszere, növeszti erőmet,

emlékképpé változnak a konkrét formák a napsütésben,
nyolcvanegy esztendő után maradnék tovább az idén is,
hogy ne csak ezt a szép napot lehessen végigélni,
bár nem áltatom magamat kivételes megújulással,
csupán, hogy emlékezni tudjak mindig az ifjúságra.

Mikor az 57-es remetei járatra szállok,
kirajzolódik a ködből a felejthetetlen kertváros,
még a kocsma romja is, amit utánam fölgyújtottak,
újra ép, s tele ismerős kétes múltú alakkal,
ahogy mentem, megyek haza a harmadik megállóig,
de az autóbusz meg sem áll, mert már egyetlen megálló sincs,
bent sosem látott utasok, kívül meg a hiába váró
ismerősök, megboldogult remetekerti honpolgárok,
a járat körből körbevisz, s én meg az ablakra tapadva
azt képzelem, a busz megállt, s forog velem az Ábránd utca.

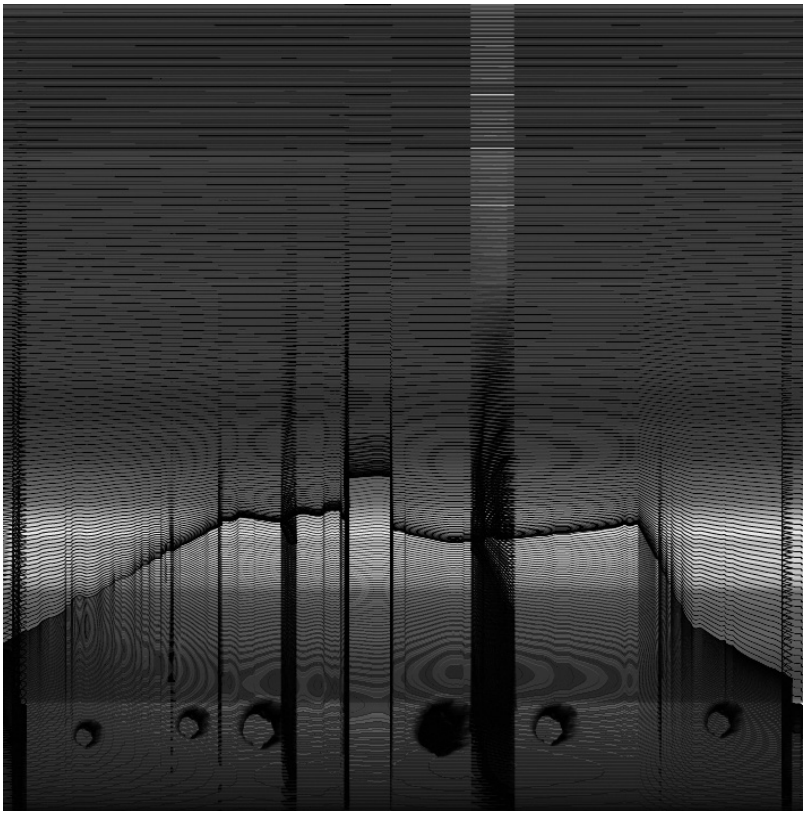

Csízy László: A tragédia évgyűrűi (komputergrafika, 2016)